

Saksdokumenter:

Rapport nr. 25/2015 **Kjetil Austad og Maria Andreassen**
Rapport fra Porvoo Pilgrimage til Santiago de Compostela 22.-30.
august, 2015

Saker i de økumeniske organisasjonene

Porvoo

Forslag til vedtak:

Mellomkirkelig råd tar Rapport fra Porvoo Pilgrimage til Santiago de Compostela 22.-30.
august, 2015 til orientering.-

Rapport fra Porvoo Pilgrimage til Santiago de Compostela 22.-30. august, 2015

v/Kjetil Austad og Maria Andreassen

Rapporten er skrevet av Kjetil Austad og Maria Andreassen – som begge har deltatt på denne pilegrimsturen for ungdom i Porvoo-regi. De har rapportert hver for seg.

Rapport fra Kjetil Austad

Hverdagen er omsider i gang igjen. Jeg er tilbake i Oslo og skriver halvhjertet på min masteravhandling. En stor del av hodet, og hjertet mitt, er fortsatt vandrende langs landeveien i nordvest-Spania, med smilende, leende ansikter og vakker natur rundt meg, i et tett og sterkt fellesskap som vil meg vel.

Gjengen klar for tur! Atten pilegrimer fra åtte forskjellige land, pluss *support team*.

Jeg kan ikke huske at det var noen «bli-kjent-prosess» etter at vi kom til Porto. I møte med helt nye mennesker, en ny gjeng, kommer gjerne tanker som «hvem av disse kan jeg snakke med?», og «hvem kan jeg bli trygg på?». Jeg rakk egentlig ikke å tenke noen av disse bekymringstankene ferdig, før alt fløt av seg selv. Det virket som om alle var innstilt på samme måte. Alle var innstilt på å være åpne og imøtekommende, og jeg opplevde ikke at noen ble holdt utenfor, eller kom i skyggen. Hele denne prosessen gikk såpass fort at før jeg visste

ordet av det, var det som om jeg hadde kjent alle en lang stund.

Før vi tok fatt på selve *caminoen*, begynte vi med en gudstjeneste i en kirke i Porto. Her fikk vi utdelt våre pilegrimsskjell, og vi ba for reisen vi skulle ut på. Vandringsen ble lang, gåinga tidvis tung, men vi oppmuntret hverandre. Det var ikke slik at vi gikk i en samlet flokk hele tiden, men vi brøt hver dag opp i mindre gjenger. Undertegnede ble de fleste av dagene liggende forholdsvis langt bak. Noe av det som gjorde mest inntrykk på meg under vandringsen, var den tydelige og umiddelbare omsorgen jeg følte fra dem rundt meg. Det var virkelig et kollektivt ønske om at *vi* skulle komme fram, mer enn det var en konkurranse om hvem som skulle komme først. Stoppet én for å hvile, ventet de andre (med noen få unntak, må jeg innrømme, da bena mine var så møre at jeg ville stivnet til fullstendig hvis jeg stoppet).

Vi startet hver dag tidlig, med frokost og morgenbønn. Tema for turen var teksten fra Johannes 4, om *kvinnen med brønnen*. At Jesus gir det levende vannet. Hver morgen startet vi med å lese et utdrag fra denne teksten, be sammen, og vi fikk høre en refleksjon om et tema knyttet til teksten. Det ble noe å «tygge på» for dagens marsj.

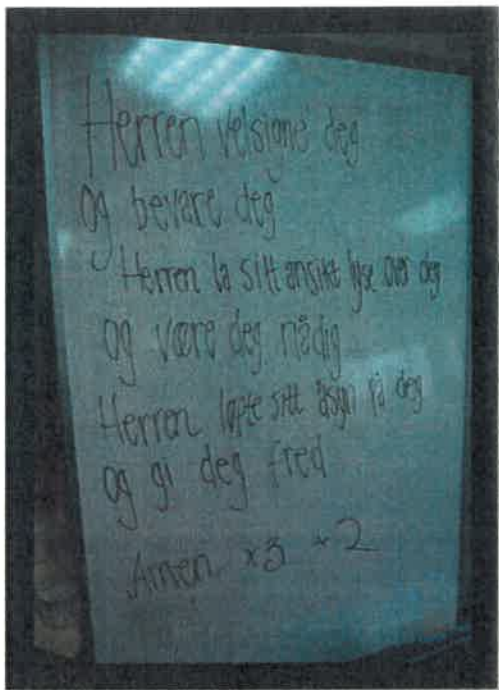
Hver kveld var det et fast opplegg med *culture night*. Hvert land fikk hver sin kveld til å presentere landet sitt, i form av quiz, underholdning eller lek. Det var ikke lagt mange føringer for hvordan dette skulle se ut, så her var variasjonen stor. I løpet av en uke har jeg lært skotsk folkedans, svenske midtsommersanger, finske leirablegøyer, portugisiske sangleker og en rekke særirske vendinger og uttrykk. I tillegg fikk Maria og jeg gitt alle en grundig innføring i elgjakt, isbjørner, og pinlige sosiale situasjoner som gjerne oppstår i Norge, spesielt under klemming mellom menn. Vi har klappet, ledd, danset og bråket oss igjennom hele Europa!

Svingende pilegrimer i fri utfoldelse

Etter det kulturelle innslaget spiste vi middag sammen, der bordverset selvfølgelig var på kveldens språk. Da vi hadde spist oss gode og mette (vi fikk all mat laget og servert av «support-teamet» som gjorde en hederlig innsats hele uka), avsluttet vi kvelden med *eveningprayer*. Her fikk vi lære sanger og bønner på flere ulike språk, og vi fikk selv lære bort. I tillegg var det her også rom for deling av personlige erfaringer. Det ble delt mange

sterke historier under disse kveldssamlingene, om smerte og håp, sorg og glede, tro og tvil. Disse kveldene ble et høydepunkt på turen.

Da vi ledet kveldsbønnen, lærte vi alle å synge velsignelse på norsk.

I forbindelse med disse kveldssamlingene vil jeg trekke fram særlig én erfaring. Hver dag ble den avsluttet med at vi ba Herrens bønn på hvert vårt språk. Det ble et gåsehudsframbringende, men trygt virvar av språk og stavelser. Det gjorde dypt inntrykk på meg. Det fikk meg til å tenke på at som kirke er vi alltid sammen i både enhet og mangfold. Vi ber den samme bønningen, men på hvert vårt språk. Vi forstår hverandre ikke, men likevel gjør vi det. Det ble en sterk opplevelse hver kveld når vi fikk gjøre dette.

Jeg kunne skrevet side opp og side ned om denne turen og opplevelsen. Etter denne uken er jeg mange erfaringer, inntrykk og vennskap rikere. Som jeg

startet med å si, har det vært rart, og litt tomt, å komme tilbake til Oslo. Det var et unikt fellesskap som oppstod på turen. Med gjensidig respekt, umiddelbar omsorg og optimistisk nysgjerrighet. Jeg savner det, og jeg har lært så mye om hva et godt fellesskap består i, og om hvordan et kristent fellesskap bør være.

Til sist vil jeg si: **tusen takk** for at jeg fikk lov til å reise!

Rapport fra Maria Andreassen

Allerede fra vi ankommer flyplassen er det lett å spotte ut pilgrimene der de kommer i sekker, fjellsko og med store smil. Samtalen flyter i det vi samles rundt langbordet i Porto og biskop Jorge med team ønsker oss alle velkommen, og er det noe som er lett fra første stund så er det nettopp det å føle seg velkommen!

Hver morgen våkner vi tidlig, spiser frokost, har andakt og synger salmer sammen. Deretter tar vi fatt på lange strekninger i soloppgangen. B-mennesket i meg klarer ikke protestere lenge i de vakre omgivelsene. Det er heller ikke mulig å ikke smile av de glade pilgrimene rundt meg, så ivrige etter å ta fatt på dagens vandring.

Hver morgen og kveld samles vi til andakt og det blir presentert både leker, dans og sang fra de enkelte landene, i tillegg blir det delt trosfortellinger og andre refleksjoner man har gjort seg under turen. Det er ikke sjeldent at det er latter og tårer under disse samlingene. Det deles sterke livshistorier med budskap om en tro som gir håp og styrke, men det er også rom for spørsmål og samtaler rundt viktige og vanskelige temaer som opptar oss. Flere av kveldene har det vært sterke historier som helt tydelig har vært tøft å dele, og hver eneste gang har det blitt møtt med kjærlighet i form av klemmer, oppmuntrende ord, samtaler og forbønn. Et varmt og trygt fellesskap ble raskt etablert, og det er ikke sjeldent at noen av oss har utbrutt ”tenk at vi ikke har kjent hverandre mer enn én uke!”.

Det er noe med å gå en vei sammen, vi trækker i de samme sporene og strekker oss mot et felles mål - sammen. I utgangspunktet er vi så ulike, med ulike bakgrunner og nasjonaliteter. På tross av det, så er det en stor åpenhet, det er så enkelt å dele og så mye støtte, oppmuntring og glede som deles. Det er mange gode samtaler som dukker opp underveis på caminoen og kanskje er nettopp det at vi har så ulike bakgrunner som gjør samtalene så verdifulle?

I samtalene med de andre pilgrimene får jeg nye perspektiver, og samtalene kan flyte fra vær og gnagsår til dype samtaler rundt tro og utfordringer i livet. Under en samtale så snakket jeg med en av de andre pilgrimene om hvor godt det er å ha det så enkelt, det gjør det så mye lettere å sette pris på de små tingene. Å si det føles som en klisjé, men under pilgrimsvandringen har det vært så tydelig. Etter å ha sovet på et hardt murgulv i en gymsal, ble det neste natt å sove i en køyeseng en drøm. Eller å finne en skyggefull allé etter lang vandring i sola. Alle disse små tingene man ellers tar for gitt, fikk en ny verdi, og man lærer seg å verdsette – og legge merke til de små detaljene i livet.

Det å våkne opp med eneste mål om å gå samlet enda et stykke nærmere Santiago, var også en stor frihetsfølelse. Det å leve enkelt ble for meg en velsignelse, og alle jeg fikk dele denne uka med, har gitt meg så mye glede og oppmuntring. Å komme frem til målet ble derfor for meg et ønske om å gå videre, jeg ville ikke avslutte helt enda. Vi kom alle frem til Santiago og har nå kommet tilbake til hverdagen igjen, men jeg er helt overbevist om at det er flere enn meg som kjenner at reisen ikke er helt avsluttet, at den har startet noe i hver enkelt av oss som vil ha betydning for veien videre.

